

ÖMER SEVİNÇGÜL

SONRA BİR GÜN
O GELDİ

ROMAN

... ——— ——— ——— ——— ——— ...
ÖZEL İNSANLAR ARIYORUM

CARPE
DIEM

Özel İnsanlar Arıyorum Sonra Bir Gün O Geldi

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 220
Yerli Roman-Öykü / Genç Kurgu Kitaplığı
1. Baskı, İstanbul, Eylül 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Sen, ey duru dil, ey ak sebill
Sen, ey rana gül, ey şanlı bülbüll
Sen, ey berrak su, ey yükselen buğul
Sen, ey paslanmayan sim, ey şeffaf resim!
Sen, ey sönmeyen nur, ey bitmeyen huzur!
Sen ki karanlıkta bunalan ruhları
tenvir edensin!
Sen ki rehberim, mürşidim,
şefaatçim, sultanım, efendimsin!
Sana salat, sana selam olsun!

1

Bu gece bir izlenimimi anlatacağım sana. Bir sorgulamadan elimde kalanları.

Tatil yerim ıssız ve sakindi. Yanımda radyo, televizyon, bilgisayar falan yoktu. Gazete gelmiyordu zaten. Dünyada nelerin olup bittiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

“Ben yokken kim bilir ne büyük olaylar olmuştur. Dönüşümde beni akıl almaz haberler bekliyor olacak” diye düşünüyordum.

Ve döndüm. Hayret! Dünya yine eskisi gibiydi. Bazı olaylar olmuştu ama bunların benimle ilgisi, bilgi sahibi olmak ya da olmamak düzeyindeydi. Tatilde olmasaydım belki biraz daha erken haber alacaktım ama elimden bir şey gelmeyecekti, seyretmekle yetinecektim.

Bu olay üzerine anladım ki hayatı medyadan zihnimize akan bilgilerden ibaret sanma yanılgısına ben de kapılmışım.

Oysa hayat ekranlara sığmayacak kadar zengin, geniş, büyük, ayrıntılı ve görkemliydi.

Ve gerçek hayat dışarılarda bir yerlerdeydi. Yaşanmayı bekliyordu.

Gökyüzünde yıldızlar parlıyor, bulutlar geçip gidiyordu her dakika farklı figürler sergileyerek...

Denizler dalgalanıyor, kabarıyor, köpürüyor, sonra duruyor, her gün renkten renge giriyordu.

Dünya dönüyor, geceler yerlerini gündüzlere bırakıyor, mevsimler değişiyor, ağaçlar bazen çiçekleniyor, yapraklanıyor, meyvelerle doluyor, bazen çıplak kalıyordu.

Bebekler doğuyor, büyüyor, anneler yavrularını besliyor, seviyor, babalar evlerine ekmek getirmek için çırpınıyorlardı.

Her meslekten insanlar gece gündüz çalışıp duruyorlardı üretim yapmak için.

Hayattı bu. Hakiki hayat!

Ben bunlardan habersiz yaşıyordum âdeta, medyaya yansımadağça bakmadan, görmeden, üzerinde düşünmeden yanlarından geçip gidiyordum.

Ekrana bakarken hayata sırtımı dönmüştüm. Büyülü kutsalın esiriydim. Gönüllü bir esaretti bu.

Evet, haberlerden haberdar olmamak bir şey kaybettirmiyor insana. Evet, televizyonları seyretmeyince, gazeteleri okumayınca yaşamamış olmuyor kişi. Evet, internet bağlantısı yokken de hayat devam ediyor tüm görkemiyle. Evet, araçları kutsallaştırmanın, aracı amaca dönüştürmenin insana yararı yok.

Medya genellikle olumsuz olayları haber yapıyor. Müspet olayları ya görmüyor ya da göstermiyor.

“Köpek adamı ısırırsa haber olmaz, adam köpeği ısırırsa haber olur” safsatası.

2

Bu akşam babam ve annem evde yoktu. Bir davete gittiler. Yemeęi büyükbabam, büyükannem, kardeşim ve ben birlikte yedik.

Sefa yemek boyunca konuştu. Okulun futbol takımına girmiş. Kaleciymiş. Sınıflar arası maçlarda başarılı oluyorlarmış falan filan.

Beni suskun gören büyükbabam, “Kızım, nasıl geçiriyorsun günlerini? Neler yapıyorsun?” diye sordu.

Sorusunu yanıtızs bırakmamak için inançla ilgili sorularımdan, sorgulamalarımıdan söz ettim.

Biraz düşündükten sonra, “Evladım, inanmak bir kabul işidir. Büyüklerinde görür, onlar gibi inanmaya başlarsın. Deliller ileri sürerek tartışmanın faydası olmaz” dedi.

Büyükannem de katıldı sohbete. Söz uzadı. Hepsini anlatırsam yine uzayacak. Senin zamanın değerlidir, çalmak istemem.

Ne dersin, inancımız büyüklerimizin inancına göre mi biçimleniyor? İnanmak sadece bir kabulleniş midir? İnananlar birer taklitçi mi?

Büyükbaban kısmen haklı. Evet, iman bir kabul işidir. Meselenin temeli, imandır.

Deliller, kanıtlar ise, iman etmek isteyen kişinin yoluna çıkan engelleri kaldırmak için birer araçtır.

Fakat inanmanın akılla olmazsa olmaz bir alakası var. Bu alaka o kadar önemli ki akı olmayan veya kıt olan sorumlu tutulmuyor.

Kurán'a göre, her insan tefekkür etmek, düşünmek zorunda. 'Düşünmek' en önemli kulluk biçimlerinden biri.

Kurán, pek çok yerde, "Hiç düşünmez misiniz? Hiç akletmez misiniz?" diye soruyor.

Hadis de, "Bir saat tefekkür bir sene ibadetten daha üstündür" diyor.

Düşünmek, bir konuyu kişinin kendi zihninde tartışması demek. İnsan sorar, sorgular, yanıtlar arar.

Kurán, tam da bunu ister insanlardan. Düşünmeden, meselenin aslını araştırmadan bir şeyi kabul veya reddedenleri eleştirir.

Peygamberler vahiy alır, ellerine verilen bilgileri kavimlerine anlatırlar. Dinleyenler de farklı tutumlar takınırlar.

Kimi sorgular kendini, gerçeği görür, kabul eder. Kimi inatla direnir, "Ben atalarımın yolunu izliyorum, kendimi bu yol üzerinde buldum" der. Tipik taklit dilidir bu. Körü körüne inanmanın alametidir.

"Biz atalarımızı neyin üzerinde bulduksa ona uyarız, dediler" ayeti 'düşünmeden öykünme' biçimini eleştirir.

“Ya ataları bir Őeye akıl erdiremez ve doğruyu seğemez idiyŐeler de mi?” diyerek noktayı koyar.

Kurán, inanę alanındaki tartişmaları ayrıntılı biçimde anlatır bize. Hem m¼minlerin hem de kâfirlerin s¼zlerini aktarır.

B¼ylece, o tartişmaları okurlarına da yaptırır. Tartışmayı, sorgulamayı, d¼ř¼nmeyi, muhakeme etmeyi ¼đretir.

İman alanı tartışmaya kapalıdır diyenlerin kulakları çınlasın!

Kurán, inananları da rahat bırakmaz. “Ey iman edenler, iman ediniz!” der mesela.

Ç¼nk¼ inancın sayısız basamakları vardır, tıpkı merdiven gibi. M¼min, imanını s¼rekli yenilemek ve g¼çlendirmek zorundadır.

3

İnsan, aklıyla neyi, ne kadar bilebilir diye düşündüm bu gece. Bilim insanları, düşünürler sürekli bir şeyleri anlamaya, bulmaya, bilmeye çabalıyorlar. Ne dersin, bulabiliyorlar mı?

Bir kurgu yaparak anlatayım düşüncemi... Bir bina hayal et. Büyük, çok büyük bir bina.

Bodrum katında zeki bir adam yaşıyor. Bu adam tüm varlıkları odasındakilerden ibaret sanıyor.

Duvarların ötesinde hiçbir şey yok diye biliyor, öyle de inanıyor. Fakat bir yandan da sürekli sorular soruyor, yanıtlar arıyor.

Evinde pencere yok. İçeriye ışık girmiyor. El yordamıyla araştırmalar yapıyor adam.

Evindeki nesnelere dokunma duyusuyla bilmesine karşın dışarıyı hakkında hiçbir şey bilmiyor.

Fakat içi rahat etmiyor. Bir süre sonra, "Bu bina kendi kendine kurulamaz, bir yapan olmalı, içinde başkaları da bulunmalı" diye düşünmeye başlıyor.

Sonunda, “Evet, göremiyorum ama seziyorum, evimin dışında da bir şeyler var” diyor.

Sonra biri çıkıyor, binanın duvarlarında pencereler açıyor, içeriye ışık giriyor.

Karanlıkları süpüren ışık, adamın önünü aydınlatıyor. Böylece gerçeklerin farkına varıyor adam.

Kurgu bu kadar. Şimdi gerçek hayata dönelim. İşte, şu görünen âlem misaldeki bina gibidir.

Peygamberlerin getirdiği ışıktan yararlanmak yerine kendi aklına güvenerek sorularına yanıtlar arayan düşüncüler o zeki adama benziyorlar.

Şu muhteşem kâinat kitabını yüzünden okuyorlar ama özüne inemiyor, perde arkasını sezemiyorlar.

Hatta bu kâinatın anlamlı bir kitap oluşunun bile farkına varamıyorlar. Sayfaları, satırları, kelimeleri sayıyor, ölçüyor, yazıyorlar ama okuyamıyorlar manalarını.

İmanla küfür arasındaki perde hem ince, hem kalın. Tıpkı civcivle dünya arasındaki kabuk gibi.

Civcivle dünya arasında sadece ince bir kabuk var, bir gaga darbesiyle o dar âlemden gayet geniş dünyaya çıkması mümkün, fakat vakti gelmedikçe olmuyor.

Nefis yumurtaları içinde mahpus düşünürlerin, geniş iman iklimine uçmaları kolay gibi görünüyor, fakat esiri oldukları nefis, benlik, gurur, kibir, gaflet, inat kabuklarını çatlatamadıkları için bu hamleyi yapamıyorlar.

~ 4 ~

Bir poşet dolusu kitap aldım yine. Masamın üzerine dizdim, bir ondan, bir bundan okuyorum. Kitabın birinde ‘enbiya’ kelimesini gördüm. Manasını merak ediyorum.

Enbiya, nebiler demektir. Nebi ise ‘haberci’ manasına gelir.

Dilimizde yaygın olarak kullanılan ‘peygamber’ kelimesi Farsça olup Arapça ‘nebi’ terimiyle eşanımlıdır.

Bir tanıma göre, kendisine kitap verilmeyen peygambere nebi, kitapla gönderilen peygambere resul denir.

Resul kelimesi lügatte ‘kendisine verileni aynen ileten elçi’ diye tanımlanır.

Peygamberlerin ilki Âdem aleyhisselâm, sonuncusu Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir.

Pek çok peygamber gelmiştir. Bir rivayete göre, sayıları yüz yirmi dört bindir. Kurán bize yirmi sekiz tanesinin ismini bildirmiştir:

Âdem, İdris, Nuh, Hud, Salih, İbrahim, Lût, İsmail, İshak, Yakub, Yusuf, Eyyub, Şuayb, Musa, Harun, Davud, Süleyman, Lokman, Üzeyir, Zülkarneyn, İlyas, Elyesa, Zülkifl, Yunus, Zekeriyya, Yahya, İsa ve Muhammed aleyhimüsselâm.

Hazreti Lokman, Üzeyir ve Zülkarneyn hakkında bazı âlimler nebidir, bazı âlimler velidir demişlerse de, galip ihtimal onlar da nebidirler. İsimleri söylenmemekle birlikte kıssaları anlatılan nebiler de vardır. Hazreti Şit, Hızır ve Yuşa aleyhimüselam gibi.

Bir de Hatem-ül Enbiya terimi var. ‘Nebilerin sonuncusu’ manasına gelir. Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem hakkında kullanılır. Zira o, peygamberlik zincirinin son halkasıdır.

Hatem, mühür manasına da gelir. Bu tanım esas alınır, bir kapının kapatıldıktan sonra mühürlenmesi gibi, peygamberlik faslı da onunla kapatılmış ve kapısı mühürlenmiş demektir.

Keza, bir mektup bitirildikten sonra sahih olması için nasıl mühürlenirse, Efendimiz ve onun getirdikleri vasıtasıyla da tüm zamanlar boyunca gönderilen ilahi hakikatlar temhir edilmiş yani tasdiklenmiştir. Bu sayede hak manaların sıhhati tebarüz etmiştir.

Onun dini, bütün hak dinleri ihtiva eder. Kitabı, bütün semavi kitapların özünü kapsar.

Daha önceki peygamberler sınırlı bir bölgeye ve belli bir kavme gönderilmişken, Hazreti Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem bütün dünyaya ve kıyamete kadar gelecek olan tüm insanlara gönderilmiştir.

~ 5 ~

İnsanlık tarihi boyunca pek çok peygamber gelmiş, kendilerine bildirilen emir ve yasakları toplumlarına anlatmışlar. Her din ilkeleri, kuralları ve yasalarıyla ortaya çıkmış.

Bazen düşünüyorum da bunca ayrıntıya ne gerek vardı? İnsanlardan inanmaları istense de uygulama kısmı kendilerine bırakılsa olmaz mıydı?

Sözgelimi, "Hadi bakalım kullarım, yasalarınızı kendiniz yapın, etik kurallarınızı kendiniz belirleyin, nasıl isterseniz öyle yaşayın, ben sizi gözetliyorum, sonunda yapıp ettiklerinizin hesabını soracağım" dese olmaz mıydı?

Hayır, olmazdı. Sebebini kısaca anlatayım, gerisini keskin zekânla kendin tamamla.

İnsan öbür canlılardan apayrı özelliklerle yaratılmış. Ruhunda pek çok istidadın tohumlarını taşıyor.

Kalbi binlerce arzu, emel, istek ve beklentiyle dolu. En güzel şeyleri arzu ediyor.

İnsana yaraşır bir hayat sürmek için çırpınıyor. İsteklerini elde edebilmek için bir sürü sanatlara ihtiyaç duyuyor. Ama ihtiyacı olan nesnelere tümünü kendisi imal edemez. Sözcüğü, hem ekmek, hem ayakkabı, hem elbise, hem ev yapamaz. İşte bu sebeple insanlarla birlikte yaşamaya, alışveriş yapmaya ihtiyacı var.

Hayatta kalabilmek için yardımlaşmaya, yardımlaşmak için de kaynaşmaya muhtaç.

Tam da bu noktada bir sorun çıkıyor karşılına: İnsandaki şehvet, gazap ve akıl yetilerine sınır konmaması.

Dünya bir sınav yeri çünkü. İnsan sınanıyor. Kim ne yapacak, nasıl davranacak, adil olacak mı, hakları gözecek mi diye bakılacak.

Nitekim uygulamada nice haksızlıklar, zulümler, tecavüzler meydana geliyor.

Bu nedenle aralarındaki ilişkilerde adaleti tatbik etmeleri, hak sahibine hakkını vermeleri gerekiyor.

Fakat yine bir sorun çıkıyor. Her bireyin cüzi, sınırlı akıllı külli, genel, tümel adaleti kavrayamaz.

Bu durumda herkesi ve her şeyi kapsayıcı bir akıl olmalı ki her birey ondan yararlansın, haklarını bilsin, sınırlarını kavrasın.

Bu türden bir 'akıl' ise ancak kanunla olur. İnsanın sınır tanımaz isteklerine set çekecek yasalar bulunmalı.

Bu yasalar, insanlar arası ilişkilerin tesirinde kalmayan, tüm fitratları birden nazara alan, her yerdeki her toplumun durumunu hesaba katan biri tarafından belirlenmeli.

‘Yasa koyucu irade’ mizacının, meyillerinin, arzularının tesiri altında kalmamalı.

Halbuki her insan az ya da çok etki altındadır. Nesnel olamaz. Tarafsız kalamaz.

İşte bu nedenle ilkeleri, kuralları, yasaları tüm insanların meliki, sahibi, hükümranı koyuyor. Hakları belirtiyor. Hukuku tayin ediyor. Kim ne yapmalı, ne kadar yapmalı bildiriyor.

Peygamberlere inen sayfalarda, kitaplarda adaleti sağlayacak temel ilkeler, esas kurallar belirtilmiş. Bu da iki türlü olmuş: İnsanlar arası haklar ve ilahi haklar.

Bunları uygulayarak örnek olmak görevi de öncelikle peygamberlere verilmiş.

Bu ilkeler, bu yasalar, bu kurallar hukukun özünü oluşturuyor.

Kurán ve onun yorumu olan hadis, esasları net bir biçimde gösteriyor, detayları bize bırakıyor.

İnceleme, araştırma, düşünce üretme, yorumlama alanı açıyor aklımıza.

“Toplum, bilim, teknik sürekli bir değişim içinde. Yüzyıllar önce gelmiş ilahi ilkeler, kurallar, yasalar zamana ayak uydurabilir mi?” diye kuşkuya düşmek İslam dinini layıkıyla bilmemekten kaynaklanıyor.

İlahi ilkeler bir yere, bir topluma, bir zamana özgü değildir, zaman üstüdür, geneldir, tümeldir, kapsamlıdır.

Ve dahi insan aklına, düşüncesine, yorumuna geniş bir alan bırakacak kadar da esnektir. Bu gerçek, senin ‘insanlara bıraksaydı’ varsayımına uygun düşüyor.

Senin “Hadi bakalım kullarım” diye başlayan sözünü insanlara iletme için bile bir insan gerekiyor.

“Peygambere vahiy verir gibi her insanın kalbine indirebilirdi” diyebilirsin. Bu da olmazdı, çünkü bu sözün Allah tarafından geldiğine emin olamazlardı insanlar, kesin olarak bilemezlerdi.

“Kesin olarak anlayacakları ve bilecekleri biçimde” indirebilirdi” demek mümkün. Bu kez de imtihan sırtına aykırı olurdu, çünkü herkes ister istemez Allah’a iman etmek zorunda kalırdı.

Görüyorsun ya, en uygun, en makul imtihan biçimi Rabbimizin tercih ettiği biçimdir. Hak dindir bu, adına ‘İslam’ denir.